

[Miljøministeren]

hverken be- eller afkræfte, at § 35 er ude af kraft. Men i dette tilfælde er der tale om en lov, og dette står ikke omtalt direkte i loven om miljøbeskyttelsesforanstaltninger.

Jeg er – dette vedrører det fjerde spørgsmål, der blev stillet til mig – naturligvis ikke betænkelig ved, at § 35 i denne forbindelse ikke synes at virke fuldt ud. I øvrigt er jeg ikke betænkelig ved, at folketinget vedtager en lov, hvor man samtidig har fuldt kendskab til de miljømæssige vurderinger, som miljøstyrelsen har givet. Og at man dér siger, at lovforslaget skal have den bestemte og konkrete udformning, må jeg naturligvis bøje mig for.

Endelig skal jeg sige, at 55 dB er selvfølgelig en mere passende støjgrænse end 75 dB. Det sidste er absolut ikke acceptabelt, og det er jo netop derfor, vi har fået lavet en undersøgelse af et meget anerkendt rådgivende selskab. Vi har fortsat disse undersøgelser i form af nogle opstillede undersøgelsesplaner i lufthavnen. Resultaterne heraf vil fortløbende indgå i vurderingen af de miljømæssige foranstaltninger, som skal træffes i samarbejdet mellem lufthavnsmyndighederne og miljøstyrelsen, og jeg er fuldstændig rolig ved, at en folketingsbetænkning her præciserer, at dette arbejde skal foregå. Jeg har slet ikke mulighed for at forestille mig, at det modsatte skulle ske, når dette folketing afgiver en betænkning, hvori man præciserer disse forhold, og jeg har heller ikke nogen som helst antydning af tanke om, at trafikministeriet ikke fuldt ud skulle efterleve, hvad dette folketing pålægger trafikministeriet og miljøministeriet.

Margrete Auken (SF):

Jeg er selvfølgelig glad for at høre, at miljøministeren ikke er spor betænkelig ved, om der bliver taget tilpas hensyn, men det bekymrer mig allerede nu at høre, at miljøministeren regner med en overstøjgrænse på 75 dB. Det er stadig kun en hensigtserklæring i det foreliggende lovforslag, og vi har under udvalgsarbejdet ingen garanti fået for, at man kan komme med restriktioner. I forlængelse heraf vil jeg da godt spørge – hvis der er noget håb om, at man får trafikministeren til at svare på et spørgsmål – om der er noget håb om, at man kan gå igennem en almindelig klageprocedure. Der er jo ikke bare

tale om at tage hensyn til de folk, der har stærke økonomiske interesser i det derude; der er også spørgsmålet, om beboere kan klage over f. eks. forpladsstøj. Vil det fra nu af være muligt for miljøstyrelsen at stille restriktive krav, som kan gå gennem en almindelig sagsbehandling, som i øvrigt fungerer dér, hvor der er miljøproblemer? Det er det, vi godt vil vide, når vi spørger, om miljøloven fungerer eller ej her.

Så vil jeg selvfølgelig også gerne takke trafikministeren for, at vi denne gang blev befriet for et stort ækvilibristisk nummer om ingen verdens ting. Men jeg vil lige sige her, at det er egentlig fantastisk. Det siger jo sig selv, at man ved en første behandling har et eller andet håb om, at man under udvalgsarbejdet kan få ændret nogle ting, at der er mulighed for, når oplysningerne ligger der, at folk kan blive klogere. Men vi sidder jo med en minister, der ikke kan kende forskel på stivind og format og derfor kan håne enhver, der lader sig belære undervejs. Efter at have gjort den erfaring – jeg var måske for naiv, for grøn, herinde i begyndelsen – at vi nu sidder med en række oplysninger – og de fleste af dem har vi virkelig måttet slås for at få – men uden nogen mulighed for at komme til at gøre brug af den viden, vi har, fordi man bare afviser, at noget kunne lade sig gøre, er vi derhenne, hvor pjat bliver noget uanstændigt noget. Det er langt mere alvorligt i dag, end det var for de to måneder siden, at vi nu står og skal vedtage et så bindende og kostbart lovforslag, og så fjoller man hele foretagendet væk. Jeg bemærkede mig, at trafikministeren ikke svarede på et eneste af hr. Bilgrav-Nielsens spørgsmål, men regner så med, at han måske vil gøre det i anden runde. Hr. Bilgrav-Nielsen skal nok selv gøre opmærksom på det.

Så vil jeg lige sige til sidst om den satire fra Holbergs Peder Paars, jeg benyttede mig af, at man bebrejdede i sin tid Ludvig Holberg, at han var alt for satirisk over for samfundet, at han overdrev væsentligt. Det kan godt være, at der ikke var så komisk, som Holberg beskrev det i sin tid, i det 18. århundrede. Jeg føler beklæmmende nu, at satiren har været helt gældende for, hvad vi står over for i dag. Men der er én forskel. Den stakkels mand, jeg fortalte om, skulle jo henrettes, men det var sådan, at bødlen havde glemt at hive skeden af sværdet og derfor